

„Ki vagy te, Lucius?”

(Farkas Wellmann Endre: *L. D. hagyatéka*. Erdélyi Híradó Kiadó, Kolozsvár, 2012)

Néró (sic!), a hírhedt római császár alakjával egyszerre jut az ember eszébe a téboly, a meg hasonlottság, a költészet, a nevéhez fűződő gyilkosságok vagy éppen Róma felgyújtása. Ha egy szépirodalmi alkotás központi figurájává válik ez a császár, akkor elég egyértelmű következmény a fenti felsorolásban szereplő konnotációk műbe írodása, Néróval együtt ezeknek központi témává válása. Az olvasók előfeltételezéseivel való játék pedig mindig kockázatos: ahhoz, hogy ezek az elemek konstruktív részei lehessenek egy kötetnek (anélkül, hogy arra rá lehetne sütni a közhelyes jelzőt), nagyon határozott költői hangra, érdekes kötetkompozícióra és mindezekhez illő poétikai megoldásokra van szükség. Ezek a tulajdonságok egytől egyig fellelhetők Farkas Wellmann Endre legújabb verseskötetében, ami azt eredményezi, hogy az *L. D. hagyatéka* a költő eddigi legkiforrottabb és sok szempontból legösszetettebb munkája. A középpontba az a tizenegy vers kerül, amelyek a költő 2004-ben, az addigi munkásságát összegző *Válogatott és új versek* alcímmel megjelent kötetének zárlatát képezték. A szerepverseket tartalmazó ciklus egész kötetté nőtte ki magát, ezzel megtartva a folytonosságot a költő eddigi munkásságával, de beváltva az előzőekben kirajzolódni látszó változásokhoz fűzött reményeket is.

